

2,956212.

**Rozporządzenie Głównego Urzędu Miar
o dopuszczeniu do legalizacji liczników energii elektrycznej
typu *RP T 2,12*, budowanych przez firmę *Aron Elektrizitäts-
Gesellschaft* w Charlottenburgu (Niemcy).**

Na podstawie art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. poz. 211) i w myśl § 4 przepisów o warunkach legalizowania liczników energii elektrycznej i transformatorów mierniczych (POM poz. 2,953) dopuszcza się do legalizacji liczniki amperogodzin magnetomotoryczne prądu stałego, znak fabryczny *C R*.

Liczniki te powinny być zaopatrzone w znak *RPT 2,12*.

O P I S.

1. Obszar mierniczy.

Liczniki prądu stałego *RP T 2,12* są przeznaczone do sieci dwuprzewodowych dla natężeń prądu od 1,5 do 50 amperów.

2. Sposób działania.

Schemat połączeń licznika *RP T 2,12* uwidocznia rys. 3. Licznik ten polega na zasadzie działania pól magnetycznych dwóch magnesów stałych na twornik tarczowy, umieszczony pomiędzy ich biegunami i przyłączony równolegle do bocznika. Uzwojenie twornika, utworzone z trzech płaskich cewek, znajduje się pomiędzy dwiema cienkimi tarczami aluminiowymi, służącymi jednocześnie do wywoływania odpowiedniego momentu hamującego. Wspomniane cewki łączą się z bocznikiem zapomocą szczotek i kolektora. Przy takim urządzeniu liczba obrotów tarczy, wykonana w ciągu pewnego czasu, jest proporcjonalna do ilości elektryczności, jaka przepłynęła przez licznik w ciągu tegoż czasu.

3. Części składowe licznika.

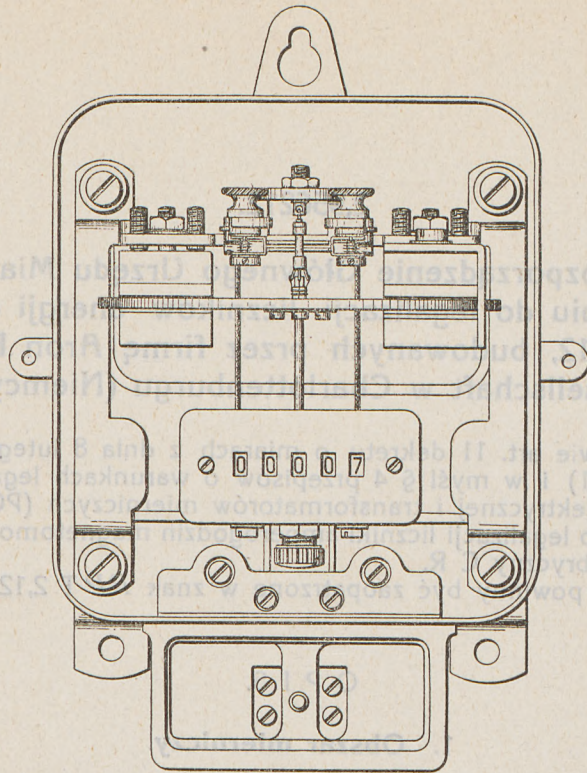
Głównymi częściami składowymi licznika są: kadłub, silnik magnetomotoryczny, łożyska górne i dolne, bocznik i liczydło. Budowę uwidoczniają rys. 1 i 2.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

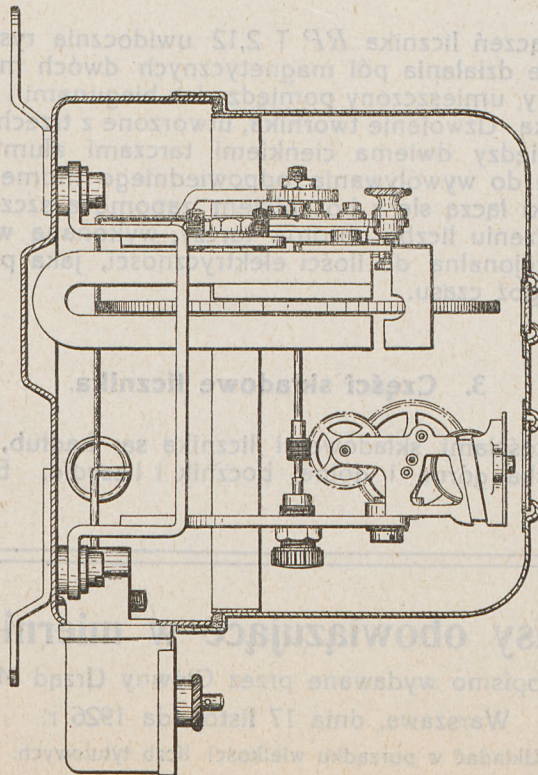
Warszawa, dnia 17 listopada 1926 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

rys. 1.

Silnik magnetomotoryczny składa się z twornika, utworzonego z dwóch tarcz aluminiowych, trzech cewek płaskich kształtu owalnego, umieszczonych pomiędzy temi tarczami, oraz osi twornikowej wraz z kolektorem i szczot-

rys. 2.

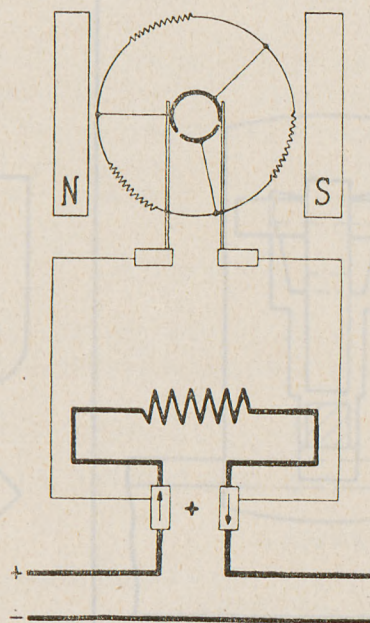
kami, umieszczonej w łożyskach górnym i dolnym, jak również dwóch magnesów stałych. Dolne łożysko składa się z twardego kamienia, umieszczonego w oprawie, spoczywającej na sprężynie, oraz wymiennego czopa, wykonanego z hartowanej i wypolerowanej stali.

Górny koniec osi jest również zahartowany i wypolerowany. Koniec ten znajduje się w łożysku szyjowym, utworzonym ze śruby łożyskowej.

Kolektor jest utworzony z trzech złotych płytek, do których są przylutowane końce cewek twornikowych.

Trzymadła szczotkowe, przymocowane do ramy żelaznej, są od tejże ramy izolowane, szczotki zaś są przymocowane do nasad w ten sposób, iż po wykręceniu śrub mogą one być wyjęte z gniazd, a następnie zpowrotem w nich umieszczone. Powierzchnie stykowe szczotek składają się z dwóch złotych pasków. Na sworzniach szczotkowych znajdują się obrotowe kotwiczki, do których są przylutowane szczotki. Powyższe kotwiczki łączą się zapomocą spiralnych sprężyn brązowych z pierścieniami, osadzonymi na sworzniach szczotek i unieruchomionymi małymi śrubkami. Pierścienie te umożliwiają wyregulowanie nacisku szczotek na kolektor. Magnesy hamujące są przymocowane do ramy zapomocą śrub i mogą być przesuwane. Każdy z powyższych magnesów posiada przyśrubowaną nasadę biegunową oraz przesuwą żelazną blachę regulacyjną, która służy jako bocznik magnetyczny do regulacji obrotów tarczy.

Do płyty podstawowej jest przymocowana żelazna rama, na której są umocowane wszystkie części właściwego mechanizmu licznika.

rys. 3.

Kadłub licznika składa się z ciągnionej płyty żelaznej kształtu prostokątnego i pokrywy z ciągnionej blachy żelaznej lub aluminiowej. Na przedniej ścianie pokrywy jest umocowana tabliczka oraz dwa okienka, z których mniejsze służy do obserwacji ruchu tarczy, większe zaś do obserwacji liczydła. Pokrywa jest ześrubowana z kadłubem i powinna być zaplombowana dwiema plombami. Kierunek ruchu tarczy wskazuje strzałka, zaznaczona na mniejszym okienku. Uszczelnienie licznika jest uskutecznione zapomocą sznura, ułożonego w wgłębieniu, wykonanym w pokrywie. W dolnej części kadłuba jest umieszczona skrzynka zaciskowa, zaopatrzona w przykrywkę, którą można zaplombować.

Oś twornikowa porusza zapomocą ślimaka kółko ślimacze, osadzone na wspólnej osi z kółkiem zębatym, które zazębia się z drugim kółkiem, sprzężonym z pierwszym bębniem liczydła.

4. Wzorcowanie.

Przy obciążeniu nominalnem przesuwają się blachy regulacyjne tak, aby uchybienie wskazań licznika wynosiło od $+1\%$ do $+2\%$, a następnie sprawdza się uchybienie przy obciążeniu, wynoszącym 10% obciążenia nominalnego, które to uchybienie winno być równe zeru względnie -1% . Wkońcu sprawdza się, czy przy obciążeniu, wynoszącym $0,5\%$ obciążenia nominalnego, następuje rozruch tarczy licznika.

Warszawa, dnia 13 listopada 1926 r.

DYREKTOR GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR:

L. S.

(—) inż. Z. Rauszer

GŁÓWNY URZĄD MIAR

Nr 26. I. 1830. 1.

